Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 38 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Deşertul Camapuan

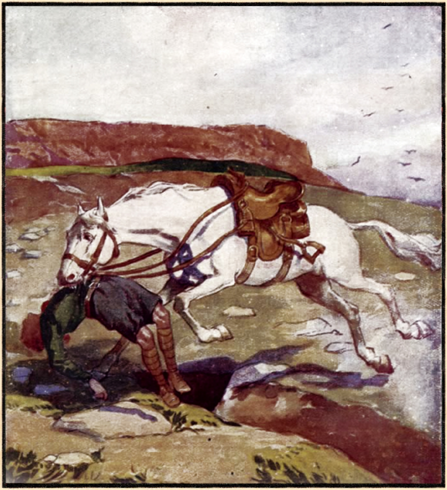

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

DESLEGATORII JOCULUI „CEI 3 CERCETAŞI“

946) Niculescu D. (Loco); 947) Negulescu N. Const. (Ploeşti); 948) Nelu I. Iosef (Loco); 949) Nicolau N. Dumitru (Loco); 950) Negreanu Mihail (Loco); 951) Nubar Silvian (Loco); 952) Nencov Boris (Cahul); 953) Nicolau I. Florian (Loco); 954) Niculescu Ilie (Călăraşi-Ialomiţa); 955) Niculescu Gh. Valeriu (Loco); 956) Niţu George (Tecuci); 957) Nicolae M. Em. (T. Severin); 958) Niculescu S. Const. (Loco); 959) Neagoe D. Gheorghe (Slatina-Olt); 960) Otopeanu P. Teodor (Loco); 961) Oancea Nelly (Constanţa); 962) Onciu C. Nicolae (Văleni de Munte Prahova); 963) Olteanu G. F. Năstase (Telega-Prahova); 964) Olteanu Mihăiţă (Galaţi); 965) C-prişin Alexandru (Cluj); 966) Olaru G. Dumitru (Tg.-Jiu); 967) Obrejea I. Neculai (Huşi; 968) Ötvos Nicolae (Alba-Iulia); 969) Offenberg Hermann (Vatra Dornei-Bucovina); 970) Orfanu Niculae (Loco); 971) Ogescu Ioan (Târgovişte); 972) Otilian Isar (Storojineţ); 973) Panaitescu Octavian (Galaţi); 974) Petrescu Marin (Găeşti-Dâmboviţa); 975) Pârvulescu Ion (Petroşeni-Hunedoara); 976) Pomârleanu Sorin (Paşcani-Baia); 977) Popp Mircea (Sibiu); 978) Popa Emil (Cluj); 979) Panait Ionel (Cluj); 980) Păcală Marius (Cluj); 981) Popa Marius (Hunedoara); 982) Podgoreanu Gh. Ion (Topoloveni-Muscel); 983) Popescu Teodor (Cluj); 984) Păstrav Eronim (Aiud-Alba); 985) Pancu C. Ionel (Alexandria-Teleorman); 986) Preda M. Antonie (Balş-Romanaţi); 987) Pascu Nicolae (Loco); 988) Popescu Horia (Loco); 989) Paşca Gabriel (Botoeşti-Mehedinţi); 990) Palade Ion (Făurei-Putna); 991) Pascu I. Constantin (Loco); 992) Popescu A. Iordan (Loco); 993) Pitschis Leib (Chişinău); 994) Pogoceanu Grigore (Bârlad); 995) Pintilei C. Mihai (Grămeşti-Dorohoi); 996) Petcovici Valentin (Câmpina); 997) Prefăcutu Emilia (Brăila); 998) Petrescu Gică (Loco); 999) Paica A. Nicolae (T.-Măgurele).

1000) Popescu Oscar Georges (Chişinău); 1001) Popescu Atanase (Mediaş-Târnava Mare); 1002) Pârvulescu Ovidiu (Loco); 1003) Popescu St. Elena (Loco); 1004) Pintea Vasile (Cluj); 1005) Peritovici V. (Constanţa); 1006) Popescu St. Ana (Loco); 1007) Pantelimon Petru (Galaţi); 1008) Popa Vanghele (Galati); 1009) Popescu Gaby (Bistriţa-Năsăud); 1010) Panaitescu Tr. Răzvan (Loco); 1011) Popescu Eugen (Huşi-Fălciu); 1012) Prigoreanu Gh. (Satu-Mare); 1013) Pugaciov Arcadi (Galaţi); 1014) Protopopescu Nicu (Loco); 1015) Plângău R. (Hotin); 1016) Popescu Mişu (Brăila); 1017) Paţâri Mihail (Chişinău); 1018) Popescu Jeni (Piteşti); 1019) Peteşan Carol (Oraviţa); 1020) Popescu I. Grigore (Constanţa); 1021) Popovici Ovidiu (Loco); 1022) Popescu Gh. Ioan (Ploeşti); 1023) Papadopol Vasile (Focşani); 1024) Predescu Dumitru (Braşov); 1025) Predescu D. Victor (Oteşani-Horez-Vâlcea); 1026) Papurov Andrei (Chişinău); 1027) Prosich Alexandru (Loco); 1028) Popovici Radu (Cernăuţi); 1029) Pavel Antonie (Braşov); 1030) Petcu C. I. Const. (Sinaia); 1031) Păunescu Olguţa (Bolgrad); 1032) Popescu I. Ovidiu (Loco); 1033) Popovici Nicolae (Craiova); 1034) Podoleanu Eugenia (Tg.-Neamţ); 1035) Poenaru C. Dan (Craiova); 1036) Pruteanu P. Ion (Râpile-Bacău); 1037) Popa Constantin (Arad); 1038) Popescu Ap. Ştefan (Loco); 1039) Podhorndescky A. (Loco); 1040) Popescu N. Nicu (Moreni); 1041) Plăeşu V. Ioan (Iaşi); 1042) Porfirie Cazacu (Iaşi); 1043) Petriu V. Iancu (Buzău); 1044) Păleanu Gheorghe (Brăila); 1045) Papamihalopol Grigore (Ploeşti); 1046) Pavelescu Dan (Bârlad); 1047) Penciu Jelezoff (Călăraşi-Ialomiţa); 1048) Popovici Mircea Radu (Arad); 1049) Papacocea Iancu (Bazargic); 1050) Păcht Sami (Moldoviţa C.-Lung Bucovina); 1051) Popa Radu Georgel (Iaşi); 1052) Pantelimon C. Constantin (Loco); 1053) Petrescu Vintilă (Loco); 1054) Petruş M. Vasile (Galaţi); 1055) Pelineagră Gheorghe (Galaţi); 1056) Purec Gh. (Loco); 1057) Popazu Gh. A. (Brăila); 1058) Perelman Boris (Brăila); 1059) Păcuraru Caius (Alba-Iulia); 1060) Polychronia de St. Alex. (Loco); 1061) Popescu D. Eracle (Calafat); 1062) Popescu N. Const. (Brastavăţi-Romanaţi); 1063) Pantazzi Norica (Galaţi); 1064) Palincaş Andrei (Loco); 1065) Predescu V. Ioan (Loco); 1066) Popovici R. (Galaţi); 1067) Paponi Gheorghe (Galaţi); 1068) Popescu Z. Floria (Loco); 1069) Preda Constantin (Loco); 1070) Paşcanu Eugeniu Dimitrie (Suceava); 1071) Petrescu C. Alin (Loco); 1072) Papazu Florin (Focşani); 1073) Panţurescu Tatiana (Loco); 1074) Petrovici O. (Loco);

URMARE IN No. VIITOR

DESERTUL CAMAPUAN

CAPITOLUL I

O vânătoare oribilă

Intr'o frumoasă după amiază cei trei cercetaşi italieni galopau voioşi pe o şosea largă în plină Americă de Sud.

La un moment dat, cu o mişcare unanimă opriră caii şi cel mai tânăr, genovezul Jan Bart, zise:

— Amici, iată graniţa pe care o căutam. Vedeţi acele pietre albe, înalte de doi metri şi aşezate la câte o sută de metri una de alta? După cum mi s'a spus, ele înseamnă frontiera dintre Paraguay şi Brazilia.

— Poftim ! exclamă veselul milanez, vioiul Marius, când te gândeşti că pentru a aşeza patru pietre în rând, ceva mai încoace sau mai încolo, popoarele sunt în stare să se bată între ele ! Nu e stupid ?

— Şi în cazul acesta e şi mai stupid, observă Raimond, care era cel mai mare şi şeful expediţiei, căci Brazilia număra puţini locuitori în proporţie cu suprafaţa ei, Jan Bart adăogă :

— Acest stat, care e cel mai vast dintre acelea ale Americei de Sud numără abia douăzeci şi unu de milioane, şi e de 32 de ori mai mare de cât Italia, care are 35 de milioane !

Numele Italiei evoca în cei trei cercetaşi amintirea patriei, unde îşi petrecuseră copilăria fericită şi a Romei de unde plecaseră într'o zi, câte-şi trei cu aeroplanul ca să treacă Atlanticul.

Roma însemna pentru ei *Alma Mater* şi cu toate frumuseţile ţărilor văzute, tot Roma era cea preferată.

Dar un diavol de colos negru le întrerupse melancolicele reflexii.

— De ce voi nu mergeți? E primejdie?

— Nu, bunul meu, Zomba, nu e nici o primjedie, Ne-am oprit ca să salutăm pământul Paraguay-ului înainte de a-l părăsi.

— Ah! exclamă negrul, uimit, dar cum știe voi că nu mai e Paraguay?

Marius îi explică.

— Atunci, eu când stai aci, ești în Paraguay? Și când ești acolo, ești în Brazilia?

Zicând acestea, izbucni în râs, căci i se părea foarte amuzant să poată pune picioarele în acelaș timp în două țări diferite.

— Și cum brazilianii și paraguianii se ceartă totdeauna între ei, e deajuns ca tu să fii dincoace sau dincolo de aceste pietre, ca să fii considerat amic sau inamic și să tragă în tine.

Marius începu să râdă pe când Zomba se străduia să înțeleagă pentru ce oamenii civilizați se războesc pentru plăcerea de a așeza pietre pe un teren, pe care nici măcar nu se ostenesc să-l cultive.

După un moment, preocupat de acel gând, vorbi:

— Dece, oamenii din Paraguay și din Brazilia se bat pentru pus pietre? Eu nu înțeleg!

— Asta e politică, Zomba! Nimeni n'a înțeles vre-odată politica; Și nu-ți pierde timpul s'o înțelegi tu!

De trei zile, cei patru călăreți călătoreau prin Paraguay, venind din Conception, unde se opriseră să se odihnească după aventurile, în care fuseseră străluciți protogoniști.

Scopul lor era să străbată provincia Matto-grosso și să treacă în provincia San Paulo pe care voiau s'o viziteze.

De acolo, urmând lanțul de munți dealungul coastei de sud vest a Braziliei, numit Sierra Maniquiera, voiau s'ajungă la Rio de Janeiro, care e situat în cea mai frumoasă baie din lume.

La drept vorbind însă, nu erau atât de grăbiți s'ajungă, și Brazilia e atât de mare în cât, erau gata să-și schimbe oricând itinerariul dac'așa ar fi cerut împrejurările.

Drumul pe care'l urmau străbătea o câmpie vastă, acoperită tot anul de o iarbă înaltă și deasă.

Printre ierburi se vedea licărind întinderi de apă. Uneori caii cercetașilor își afundau copitele în solul argilos. Dar călăreții cari cunoșteau terenul îi țineau la pas și când drumul devenea pietros, porneau iarăși în trap.

La dreapta și în fața lor se înălțau munți și Jan Bart declară că se numeau Sierra Gayapo.

— După cum v'am spus, vom găsi un orășel, unde să petrecem noaptea.

— La naiba: cred c'ar fi timpul, după trei zile de mers.

— Glumeai deci azi dimneață, întrebă Raimond pe Marius, când afirmai că în viața ta n'ai dormit atât de bine ca sub cort?

Milanezul izbucni în râs.

— Ei bine da! mărturisesc. Dar știți că milanezii preferă să spuie palavre, de cât să pară ridicoli.

— Ridicoli? pentruce?

— Mii de pipe! Să vă spun de ce. Azi noapte, când am întins cortul, voi ați avut gentilețea să mă lăsați să-mi aleg singur locul și n'am nemerit-o de loc!

— Cum asta? Iți făcuseși doar un pat destul de moale din frunze uscate?

— Nu zic ba, era moale! Dar, nu văzusem că dedesubt era un cuib de furnici și toată noaptea m'am luptat cu aceste insecte. A! dac'ați fi văzut cum mă scărpinam! La un moment era cât p-aci să vă deștept să-mi veniți în ajutor... Dar, nu e permis lui Marius, căruia nu-i e frică nici de lei, nici de șerpi, nici de indieni, să se dea înapoi în fața unor furnici! Și totuși, nu puteam trage cu revolverul în ele! Știți ce-am făcut?

— Ce lucru! întrebară în acelaș timp amicii.

— Ceea ce-ați fi făcut și voi! M'am scărpinat toată noaptea!

Zomba izbucni într'un hohot de râs, prea puțin respectuos din partea unui servitor.

— D-ta domnu Marius, trebuiai chemi pe Zomba și să pui pe el în loc la d-ta și furnicele nu mâncat pe Zomba.

— Ei ași! răspunse milanezul înțepat, d-le Zomba, te crezi poate mai șiret decât un lombard? Sau că furnicilor le place mai mult carnea albă decât carnea neagră?

— Nu supăra! Eu râde fiindcă ești sigur că furnice nu manâncă pe Zomba.

— Ia s'auzim ce-ai fi făcut?

— Zomba face ca vulpea când ai purici.

— Dar, explică-te odată?

— D-ta trebuie râzi, domnu [illegible].

Când vulpea ai pureci, ea freci furioasă spinarea și pureci nu pleci... Atunci vulpea iei în gură bucățică de hârtie, sau, cracă mica de pom și vâră la ea în apă până la gură, încet, pentrucă pureci nu știi înoate și urcă pe cap la ea. Atunci vulpea pui cap sub apa și lași plutește hartia, sau craca și pureci sar pe ea.

Cei trei cercetași râseră cu poftă. Aplaudară strigând:

— Bravo vulpile!

— Și bravo Zomba! adăoga Zomba. Acum sistem ești oun pentru furnici.

— Aprobat! zise milanezul; un negru e mai șiret decât un lombard.

Astfel, flecărind voioși, merseră câtiva kilometri pe un drum destul de neted; până ce văzură lărgindu-se bruso pata albă ce zăriseră la poalele munților.

— Vedeți, amicii mei? Dacă nu mă înșel e orașul Villa-Nioac.

Sped că vom găsi un adăpost pentru noi și pentru caii noștri.

— Și că voi putea dormi, dar nu pe un cuib de furnici.

— O! dacă ți se mai întâmplă așa ceva nu-ți va lipsi apa ca să faci ca vulpea.

— Dar mi se pare că nu e nevoie să intri în lac ca să fii numai apă. Ce ziceți? Dac'am lua-o pe alt drum ca să scăpăm de soarele ăsta care ne distruge? Văd spre stânga marginea unei păduri, poate că drumul pe acolo va fi mai anevoios, dar în orice caz vom da de puțină răcoare.

— Bună idee! zise Raimond. Ce zici Jan Bart?

— Bună într'adevăr, dar voi știți că în Brazilia când intri într'o pădure, nu ești niciodată sigur că vei găsi pe unde să eși din ea.

— Ei! nu e prima oară când străbatem o pădure!

Hai să facem pofta lui Marius. Poate că-l mănâncă încă spinarea și răcoara îl va calma.

Pădurea la câtiva kilometri forma o pată roșie pe cerul azuriu.

Pe măsură ce se apropiau, arbori gigantici se profilau pe cer în mijlocul lianelor și al unei vegetații luxuriante.

Iarba era foarte deasă și împiedica mersul.

Zomba îi precedă și tinerii îl urmară în pasul cailor, cari refuzau să înainteze mai repede.

Se gândeau că poate numai la început era atât de deasă și că mai departe vor găsi spațiuri mai largi pe unde să poată trece cu caii. Și într'adevăr așa și fu. Intr'un anumit punct, arborii erau la vreo zece metri unul de altul, dar erau încă foarte înalți și ramurile lor superioare se împleteau între ele asemenea arcadelor unei galerii, în care domnea o continuă semi-obscuritate.

Fu o adevărată ușurare pentru tinerii exploratori când descălecând se așezară să mănânce la umbră pe iarbă, după ce-și legară caii de un arbore.

Deodată, unul din cai necheză.

Intoarseră capul și Marius, iute ca fulgerul, luă carabina, murmurând :

— Nu vă mișcați. vă rog.

Și se apropiă tiptil de animal, care da semne de neliniște, împărtășită acum și de ceilalți cai.

Marius se ciuci jos, ochi și trase. Un fel de miorlăit lugubru îi răspunse :

Cercetașul se repezi și se întoarse, ținând în mână un splendid animal.

— Un iepure ! strigă voios Raimond.

— Da, un iepure, dar dintr'o specie mai periculoasă. E după cât se pare o pisică sălbatecă.

Jan Bart întrebă :

— Tu crezi, că astfel de animale pot să atace caii ?

Astfel de animale, cum spui tu sunt foarte inteligente. Nu atacă niciodată caii în libertate, dar pe cei legați, cum sunt ai noștri, da, ca dovadă că adineaori caii nechezau și că acum sunt liniștiți.

— Alt act de salvare ! Marius, te acoperi de glorie, pe cinstea mea !

Masa era terminată, și călătorii voiau să se urce pe cai când auziră mai multe detunături.

— Mii de pipe! mai sunt și alți vânători pe-aici!

— Crezi? întrebă Jan Bart. Suntem la treizeci sau patruzeci de kilometri de Villa-Nioac și-ți închipui că vânătorii or să vie pân'aici?

— Ei asta! Dar noi, milanezii nu ne ducem la distanțe și mai mari în perioadele de vânătoare.

— Deacord. dar aci nu sunt așa de mulți vânători, deoarece populația e mult mai mică. In medie, dacă e un locuitor la cinci sute de metri pătrați. Și populațiile din aceste locuri până la Rio de Janeiro nu sunt cunoscute ce vânătoare!

— Atunci ce înseamnă aceste detunături?

— Ca să știm trebuie să ne ducem să vedem.

— Nu-mi pare prudent, declară Jan Bart, Marius a făcut o greșală îndemnându-ne să venim pân'aci. Brazilia e o țară civilizată, dar pădurile sale sunt bântuite de bande de indieni și ași fi de părere să nu riscăm o întâlnire neplăcută.

— Oh! se încăpățână lombardul căruia îi plăceau primejdiile. Eu țiu să știu pe cine și ce întâlnesc în drum! Ne făcând rău nimănui, nu mă aștept că'mi vor face mie alții. Și apoi, avem cu ce ne apăra; și n'ar fi prima oară când dăm o lecție cui ne atacă!

— Aveți dreptate amândoi, conchise Raimond. Știți ce? Să lăsăm pe Zomba să păzească aci caii și noi s'o luăm înainte, în explorare. dar așa în cât să nu fim văzuți. Dacă e vorba de oameni civilizați, le vom strânge cu bucurie mâinile, dacă sunt indieni le vom întoarce frumos spatele.

Zomba se și așezase lângă cai, iar impulsivul milanez precedând pe amicii săi dispăru împreună cu aceștia în desișul pădurii.

Ajungând într'un luminiș văzură la vreo sută de metri în fața lor un fluviu foarte larg.

Detunăturile păreau că se apropie și de-odată se iviră pe mal vre-o zece albi urmărind pe cinci indigeni.

Albii puseseră carabinele pe umeri ca să alerge mai repede și indienii se vedeau pierduți.

Cei mai aproape de râu se asvârliră în apă. Ceilalți trei ezitară un minut și albii profitară ca să tragă din nou asupra lor.

Marius care observa cu atenție văzu că trăgeau în aer.

— Ce înseamnă ? Vor numai să-i sperie ?

Era chiar așa, căci cei zece urmăritori îndată ce-i ajunseră îi legară cobză, apoi se așezară jos și se puseră să mănânce liniștiți.

Primul gând al cercetașilor fu să se repeadă și să libereze pe indieni, sau să înainteze și să ceară explicații. dar prudența îi făcu să se oprească.

Nu erau decât trei în contra zece indivizi cu mutre destul de suspecte.

— Mii de pipe ! murmură Marius, mi-ar plăcea să știu ce vor. Tu înțelesi Jan Bart ?

Jan Bart, după câteva secunde răspunse :

— O să vă pară neverosimil și totuși e probabil. Trebuie să fie negustori de sclavi ! După cum v'am spus adineaori, pe aci sunt mulți indigeni și în ciuda legilor braziliene, traficul cu sclavi scapă orcărui control !

Acești oameni sunt vânduți proprietarilor de factorerii sau prin țări îndepărtate.

— E rușinos !

— E monstruos ! Nu putem lăsa să se săvârșească o asemenea mișelie !

— Liniște, liniște, amicii mei și să raționăm puțin. Acești oameni, mănâncă. după cum vedeți.

Să ne strecurăm la câțiva pași de ei ; dacă vorbesc o limbă pe care o înțelegem vom afla de ce se poartă în modul ăsta și dacă bănuelile mele sunt întemeiate sau nu.

Umbra care se lăsa din ce în ce mai mult asupra pădurii ajută pe tineri să-și ajungă scopul ; se strecurară în dărătul trunchilor de arbori și ajunseră la câțiva metri de grupul necunoscuților.

Aceștia vorbeau tare și în spaniolește.

— Ziua nu e pierdută, domnilor ! zise unul care părea șeful. Din cinci, am pus mâna pe trei, fac 300 milreis (monedă braziliană).

— Imi pare puțin ! zise altul.

— Și de ce n'am poposi aci la noapte ca sa prindem mâine pe ceilalți doi? propuse al treilea. Se vor înapoia desigur ca să afle de soarta tovarășilor.

Nu se vor întoarce desigur în lagărul lor, unde vor găsi pe camarazii noștri făcând de pază; și-apoi știu că femeile lor au și fost duse deacolo.

— Bine! hotărî șeful. Să rămânem aci.

Unul din bandiți se plecase asupra prizonierilor.

— Nu credeți c'ar fi mai bine să le dăm să mănânce?

— Ce solicitudine! zise ironic șeful. Ai sufletul sentimental, senor Rastigno. Fă cum vrei.

Rastigno luă resturile de merinde și le dete prizonierilor cari le mâncară cu lăcomie, resemnați de-acum soartei lor.

Cercetașii nu mai auziră altceva. La un semn al lui Raimond se sculară în tăcere și se întoarseră la locul unde îi aștepta Zomba. Și primele lor cuvinte fură:

— Trebue să eliberăm pe acești nenorociți.

CAPITOLUL II

Răpirea nocturnă

Cei zece bandiţi se strânseră în jurul unui foc mare. fumând nenumărate pipe, pe când îşi treceau din mână 'n mână sticla cu rom. Şi îşi povesteau pe rând istorii tragice, în care rolul principal îl jucau cuţitul şi revolverul.

Simţeau o plăcere să exagereze propria lor cruzime, lăudându-se cu crimele lor. Când le fu somn îşi scoaseră mantalele pe care le aveau făcute sul pe umeri şi înfăşurându-se în ele se culcară lângă foc.

— Rastigno, zise capul, de vreme ce eşti atât de plin de grijă pentru soarta pociţilor ăştia de negri, te însărcinez să veghezi la noapte asupra lor.

— La ordine, şefule.

Strânse la loc mantaua pe care o şi întinsese pe pământ şi îşi luă carabina.

— Nici un consemn special. şefule?

— Ia seama să nu se stingă focul, ca să nu se apropie bestiile.

Cât pentru prizonieri, dorm şi nu cred ca nici unul din semenii lor să-i poată ajuta să evadeze.

Ia mai curând seama să nu-i mănânce fiarele.

Fiecare valorează câte o sută de milreis; un foc de carabină nu costă decât câţiva milreis, deci, face să ne apărăm prada!

— Poţi dormi liniştit, şefule!

Puţin timp după aceea cei nouă oameni sforăiau zgomotos, pe când Rastigno, cu carabina pe umeri. se plimba în sus şi'n jos dela foc la prizonieri şi viceversa.

La un moment dat se apleca să-i privească.

Unul din negri, care făcuse sforțări neauzite ca să se salveze, avea desigur friguri, căci tremura ca o vargă.

Rastigno își luă mantaua și-l acoperi. Peste câteva minute, se uită la el și văzu că-i era mai bine.

Deodată, ridicând ochii, fixă un punct în umbră. Dar, fără să fie prea îngrijorat.

Apoi, se întoarse spre prizonieri și stete mult timp întors cu spatele spre ei și privind în direcția în care se uitase cu un moment mai 'nainte.

Atunci, în dărătul lui, se strecură ceva.

Era o umbră, apoi alta și apoi o a treia...

Când fură la câțiva pași, sentinela se întoarse brusc, fără să-și ia arma, surâzând.

Cele trei umbre, gata să sară asupra-i, se opriră șovăelnice. Omul nu se apăra, nu da alarma!

Și șopti:

— Spuneți-mi ce voiți, dar vorbiți încet.

Vai dacă ceilalți s'ar deștepta!

— Vrem să eliberăm pe prizonieri, răspunse Marius încurajat de expresia figurii sentinelei, cu totul diferită de mutrele fioroase ale tovarășilor săi. Eram ascunși adineaori și am auzit totul.

— Știam, replică liniștit Rastigno. Vă văzusem. Nu vă pot explica de ce mă găsesc aci, dar urăsc meseria tovarășilor mei. Spuneți repede cum vreți să luați de aci pe nenorociții ăștia, dar vorbiți, vă rog, cât mai încet.

— Avem cai aci aproape!

— Ei bine, îi puteți pune de-a curmezișul șelei. Dar vă vestesc că îndată ce vă veți fi depărtat, voi da alarma ca să nu fiu bănuit de complicitate. Caii d-voastră sunt buni? Și noi avem pe ai noștri. Cât timp vă trebue ca să fugiți?

— Lasă-ne să ne depărtăm la vreo sută de metri! răspunse Marius, care ar fi voit să mai întrebe pe ciudatul bandit cu inima de gentilom, dar acesta nu-i dete timpul.

— Grăbiți-vă! Se pot deștepta dintr'o clipă într'alta și atunci adio!

— Dar, în definitiv, cine sunteți? insistă Raimond.

— Ne vom revedea poate, dacă vă opriți la Villa Nioac.

— Tocmai acolo ne ducem.

— Atunci, duceți-vă. Dacă mă surprind, sunt mort!

Cercetașii, încrezători în straniul lor aliat, se duseră să ia caii pe care Zomba îi dusese în marginea pădurii și îi legase la gură ca să nu necheze. Ii duseră la pas până la prizonieri și ridicând pe aceștia îi puseră pe șea.

Apoi, se înapoiară în pădure; toate acestea se petrecură în cea mai mare tăcere.

Și când fură pe cai, porniră în galop.

Jan Bart studiase pădurea. Hotărî deci să meargă în marginea ei, de-a lungul fluviului și să pătrundă apoi în desișul ei.

Pe când călăreții se depărtau, urmați de Zomba, care forma arrière-garda, sentinela le făcu un semn de salut; apoi, când fură la vreo trei sute de metri, trase mai multe focuri.

— Hoții! săriți! Hoții!

— Ce e? întrebă șeful. sărind drept în picioare.

— Ia, răspunse Rastigno, — prefăcându-se furios — că ni s'au furat prizonierii!

— Caramba! Și acum bagi de seamă!

— Ce, e vina mea? protestă celălalt, furios. Mă depărtasem fiindcă văzusem colo, în desișul acela, sclipind ochii unei pisici sălbatice. Și pe când vream să-i trimit un glonț între ochi, hoții s'au apropiat. I-am văzut în momentul în care fugeau, ducând fiecare câte un prizonier pe cal.

— Blestem! Toți pe cai!

Câteva minute fu o dezordine de nedescris.

Asemenea unor umbre. cei zece indivizi se afundară în desiș, apoi după puțin eșiră ținând de frâu zece cai.

Și cursa nebunească începu. Rastigno se puse în fruntea bandei, el fiind singurul care văzuse pe răpitori.

Era nevoit să se ia după urmele lor, de oarece copitele cailor se afundaseră adânc în terenul moale. Dar, în sufletul lui era liniștit, fiind sigur că erau destul de departe.

Dar, când cercetașii deviară în interiorul pădurii, fu imposibil să le mai găsească urmele.

Toată noaptea banditii rătăciră fără nici un folos.

Tinerii călători, după trei ore de cursă nebună. în timpul căreia, biciuiţi de ramurile din cale, riscară de zeci de ori să fie daţi jos de pe şea, ajunseră pe malul unui fluviu, — acelaş poate dela început, — dar însfârşit, afară din pădure.

Acolo putură să se odihnească puţin şi deslegând pe prizonierii să-i facă să înţeleagă că erau prieteni, salvatorii lor.

Zorile se iveau.

Ajutaţi de Zomba deslegară pe acei nenorociţi şi le deteră ceva de mâncare şi de băut. Negri. cari se lăsaseră să fie urcaţi pe cai întocmai ca nişte baloturi, îi priveau îndobitociţi, neobişnuiţi cu asemenea îngrijiri şi înţelegând un singur lucru : că-şi schimbaseră stăpânii.

Marius le vorbi spanioleşte, Jan Bart englezeşte şi Zomba toate dialectele indigene pe care le cunoştea, dar nu putură să se facă să fie înţeleşi de prizonieri, nici să înţeleagă ce spuneau aceştia, deşi păreau oarecum mai liniştit văzându-se în prezenţa unuia de aceiaşi culoare cu ei.

Uimirea acelor nenorociţi, văzându-se absolut liberi, fu enormă.

Dar, când cercetaşii îşi luară carabinele depuse pe pământ, ca să-şi urmeze calea, o frică grozavă se citi în ochii celor liberaţi.

Instinctiv, se deteră îndărăt, vorbiră între ei apoi fugiră în spre fluviu.

In zadar cercetaşii îi chemară.

Fără să se întoarcă măcar, când ajunseră la apă se asvârliră într'însa.

Cercetaşii alergară şi văzură cele trei capete ale negrilor, cari înotau cu energie, luptând împotriva curentului.

Avură satisfacţia de a-i vedea eşind pe malul opus. Şi acolo, simţindu-se la adăpost, negrii se întoarseră ca să observe pe salvatorii lor.

— Stranie aventură ! observă Marius. Păcat că n'am reuşit să-i facem să înţeleagă că le suntem prieteni.

— Dar, nu s'a sfârşit cu ei ! declară Raimond. Intr'o zi sau alta vor fi iarăşi prinşi. Ar fi fost mai bine să atacăm pe banditi.

— Eram de forţe prea disproporţionate. zise Jan Bart.

Dar un lucru amânat, nu e pierdut și nu uitați c'avem un aliat în persoana lui Rastigno, sentinela.

— Așa e! Dar poate că-l va costa viața că ne-a ajutat. Cine știe ce-i vor fi făcut ceilalți, înfuriați că le-a fugit prada!

— Să sperăm c'a scăpat cu bine! și că-l vom putea regăsi la Villa-Nioac, unde ne-a dat întâlnire.

— Eu cred că acolo vom avea surprize! zise Marius.

— Vom vedea! conchise Raimond.

Și încălecând câteși patru, porniră la trap, ajungând la oraș, unde voiau să ia masa și să se repauzeze și ei și caii mai ales, cari alergaseră atâta.

CAPITOLUL III

Revolta negrilor

Villa Nioac e un oraș destul de plăcut și de curat, exceptând cartierele mărginași și suspecte.

Cercetașii parcurseră străzile principale în căutarea unui hotel bun, dar nu se opriră la primul, fiindcă plimbarea aceea la pas le da prilejul să descopere multe lucruri interesante și pitorești.

Și se hotărîră să intre la Hotelul Amazonului, unde găsiră trei camere, care comunicau între ele.

Dar, obișnuiți să stea toți împreună, cerură să li se puie cele trei paturi într'o singură cameră, servindu-se de a doua ca de o sufragerie și dând pe a treia lui Zomba.

De obicei. erau obișnuiți să ia masa în sala comună cu ceilalți pasageri, dar de data asta voiau să fie singuri ca să poată discuta în voie despre cele întâmplate. Seara, în loc să se culce, se duseră să se plimbe.

Străzile erau foarte întunecoase, din pricină că Villa Nioac e luminată cu gaz, adică foarte prost ; doar localurile publice aruncau în noapte ici și colo, puncte luminoase.

Căldura era înăbușitoare. Intrară într'o cafenea, unde băură o bere proastă.

Privind în dreapta și în stânga și cercetând toate figurile, nu descoperiră nimic suspect.

După o jumătate de oră se sculară, ca să se înapoieze la hotel în așteptare ca o împrejurare mai favorabilă să-i puie în fața misterioasei sentinele.

De odată, trecând pe lângă altă cafenea, Jan Bart atinse brațul amicìor săi:

— Uitați-vă la dreapta! le șopti el.

Pe terasa cafenelei, la o masă în mijlocul altor consumatori, cinci sau șase oameni beau; cel mai tânăr era Rastigno.

— Iată-l, zise Marius.

— Taci! șopti Raimond. Nici un gest, nici un cuvânt. Dar să căutăm o masă vecină.

— Poate că vom putea vorbi cu Rastigno, observă Marius.

— Ne-a văzut.

— Dar, dacă nu vine el?

— Atunci. răspunse Raimond, vrei poate să provoci pe oamenii aceia? Sau să-i denunți la poliție?

— Și de ce nu?

— Dragul meu, te-ai vârî singur într'un viespar! Legea interzice sclavia, e drept; dar publicul care se folosește de ea, o tolerează. N'ai văzut că pretutindeni aci servitorii sunt negri, crezi că sunt plătiți?

Sclavia prin părțile astea e ca și contrabanda la noi spre Elveția de pildă!

Și Marius, care e cel mai septentrional dintre noi și care s'a dus de mai multe ori cu unchiul lui la Chiasso, trebuie să fi auzit vorbindu-se de asta!

— Intradevăr, contrabandiștii sunt acolo în raport cu toată lumea și nimeni nu-i denunță.

Tot vorbind, cei trei prieteni se depărtaseră. dar încetiniseră pasul. Și cu coada ochiului văzură că Rastigno se sculase și că venea în urma lor.

Nu făcură nici un gest ca să nu-l compromită; dar acesta trecând înaintea lor, le spuse, fără să-i privească:

— Vă voi vedea la noapte. Inapoiați-vă la hotel!

Și intră într'o casă.

Cercetașii se înapoiară la hotel, unde găsiră pe Zomba, care scotea lucruile din valize. Armele bine lustruite se înșirau pe perete și servitorul credincios, își arătă cele două șiruri de dinți albi, într'un surâs satisfăcut.

Il lăudară pentru zelul lui și el replică:

— Ai pregătit și ceai bun ca stăpânii să doarmă bine.

— Ești un baiat bun Zomba. Dar această ultimă precauțiune era de prisos.

Crezi c'am venit acasă ca să dormim?

— Atunci voi face iar ceva extraordinar? Eu nu vrei pleci, eu vrei rămâi cu voi.

— Atunci. rămâi! spuse Marius. Și stând pe paturi și flecărind, așteptară pe Rastigno.

Cum va veni și la ce oră? Și cum le știa adresa?

După două ore, pe jumătate adormiți, se hotărîră să se culce, veghiând pe rând.

Zomba declară că va veghia el.

Dar, în definitiv puteau dormi. Când spaniolul se va prezenta îi vor deschide și pace...

Puțin după aceia erau toți adormiți.

Dar, în mijlocul nopții, fură treziți brusc din somn. Un geam dela fereastră zburase în țăndări și un om sări în cameră.

In întuneric tinerii se repeziră la nepoftit.

— Bună ziua, amicii mei! strgă un glas voios. Nu m'așteptați la ora asta și mai ales pe fereastră! Ei. ce vreți? Nu poți face totdeauna ce vrei!...

— Dar, e Rastigno!

— Ce e drept, ți-ai ales cam prost intrarea.

— Așa e, era preferabil să intru pe ușă, trecând prin fața chelnerului de serviciu; dar nu-mi convenea sub nici un cuvânt! V'am văzut azi în balcon și mi-am închipuit că locuiți aici.

Și mă veți scuza pentru felul cum am intrat când veți auzi cel ce am să vă spun...

Cercetașii se îmbrăcaseră în timpul acesta în grabă și apoi se așezară cu toții în jurul mesei.

Rastigno, fără să mai aștepte, începu în italienește:

— Amicii mei, sunt italian ca și d-voastră. Fără părinți și fără prieteni, m'am exilat de mult în Brazilia.

Având avere și fiind fără moștenitori direcți mi-am propus să 'mi petrec timpul străbătând aceste ținuturi pitorești, în scop instructiv.

Chestiunea care m'a interesat mai mult a fost totdeauna aceia a traficului de sclavi, care se practică pe o scară întinsă. mai ales în această parte a Braziliei.

Am vrut s'o cunosc de-aproape, ca să-i pot găsi remediul.

Iată de ce am fost silit să mă apropii de unii din capii murdarului trafic și deveni astfel, în aparență, amicul și apoi asociatul lor. De altminteri, ați văzut și dv.

Acum îi cunosc pe toți; posed lista tutulor oamenilor și într'o zi sau într'alta, singuri sau izolați. vor fi pedepsiți. Nu știu încă în ce mod; dar voi sacrifica și ultimul ban în acest scop. Dv. sunteți faimoșii cercetași despre cari vorbesc toate jurnalele, v'am recunoscut imediat și vă puteți închipui cât de mare e dorința mea să duc la bun sfârșit o operă, care-mi pare bună.

Cei trei tineri îi strânseră mâna cu căldură.

Raimond declară:

— Sunteți amicul nostru și de două ori chiar, de vreme ce sunteți italian.

— Așteptați să aveți de ce să mă felicitați. Scopul meu fiind să pedepsesc pe traficanți și să salvez pe sărmanii negri. Posed și lista nenorociților cari gem în orașul acesta sub jugul neomenoșilor lor stăpâni. De câteva luni, îi adun în secret, le vorbesc de libertatea lor pierdută. excit în ei dorința de a se reîntoarce în pădurile unde s'au născut, scuturând jugul care-i apasă.

Sunt desigur, foarte bine supraveghiați. Când fug, sunt prinși imediat și dacă încearcă să se împotrivească, sunt uciși ca niște câini.

Iată de ce, în majoritate, nu încearcă să se libereze; dar eu i-am convins că depinde de ei să se reîntoarcă la viața primitivă. Atunci le voi da armele trebuincoase și vor lupta.

— Dar, cum puteți juca acest dublu rol? Urmărindu-i ziua și vorbindu-le de libertate noaptea?

— Știu că risc o carte mare. dar nu stau la îndoială. Vreți să vă convingeți?

Mâine noapte îi voi aduna într'o mică grotă subterană și le veți vorbi așa cum le-am vorbit și eu. Dacă vreți îi vom libera imediat.

La șaizeci de kilometri de-aci, în mijlocul pădurii se găsesc colibele în care trăesc soțiile și copiii lor.

Unii negri au fost răpiți dintre ai lor de câteva luni; alții de ani!

Şi de teama pedepsei ce-i aşteaptă nici nu se gândesc să scape. Trebuie să le arătăm calea ca să se reîntoarcă în satele lor. Neavând mijloace rapide de fugă ar fi imediat prinşi şi aduşi înapoi, dar noi îi vom ajuta!

— Pe toţi dracii! ce ideie minunată! strigă Marius Jan Bart întrebă calm:

— La ce oră trebuie să venim mâine seara la dv.?

— Voi veni eu să vă iau! Ştiam bine că pot conta pe d-voastră!

Aţi fi făcut o greşală îndoindu-vă, răspunse Raimond. De azi înainte dispuneţi de noi, cari suntem tot atât de revoltaţi de acest ruşinos trafic.

— Ne-am înţeles. Acum trebuie să vă las, căci de dimineaţă trebue să urmărim pe cei doi negri cari ne-au scăpat ieri. Sper că nu-i vom ajunge. Ba chiar, sunt sigur!

— In ce mod?

— Fiindcă nu vreau eu! O! de când fac parte din bandă, adăogă Rastigno, vă asigur că, seara, bilanţul zilei nu e prea strălucit!

Fac totdeauna aşa în cât să nu ne ajungem prada, sau când o prindem s'o fac să fugă.

Ieri mi-aţi fost trimişi de providenţă. Mâine providenţa îmi va trimite pe alţii. Fugarii nu vor fi prinşi sau voi face astfel încât să scape. E un joc periculos dar foarte interesant, v'o jur.

Se sculă. schimbă călduroase strângeri de mână cu noui săi prieteni şi se îndreptă spre fereastră.

— Vă rog să mă scuzaţi că v'am spart geamul, dar n'aveam alt mijloc să intru la dv. fără să fiu văzut de personalul hotelului.

Dar, voi pleca pe aceiaşi cale.

Camera cercetaşilor avea un balcon la stradă.

Rastigno deschise fereastra şi tinerii văzură o scară de frânghie legată de balcon şi strânsă într'un colţ.

Rastigno o luă ş io asvârli în gol, apoi scobori sprinten. Când fu jos, cu o mişcare bruscă o trase la el. Apoi, salutându-i cu un gest, dispăru în noapte.

Cercetaşii rămaşi singuri, discutară îndelung despre acel om, care părea un adevărat apostol.

In seara următoare. la ora indicată de noul lor amic, adică pe la nouă, îl așteptară, fără să știe ce nouă stratagemă originală va întrebuința ca s'ajungă până la ei, fără să se compromită.

Hotelul Amazonului, la ora aceea era plin de lume și toate sălile erau luminate. Dar clopoțelul sună și Zomba deschise repede ușa unui gaucho, care intră imediat cu un aer hotărît.

— Sunteți gata ?

— Suntem.

— Să plecăm imediat. Luați-vă toate armele și muniții. Chiar și bagajele dacă nu sunt prea grele, căci nu suntem siguri că ne vom mai întoarce.

Zomba făcu repede valizele pe când tinerii săi stăpâni își încheiară centiroanele de piele cu armele respective și își puseră carabinele pe umăr.

In timpul acesta, la cassă, Raimond achita nota lor. iar Jan Bart și Marius dau ordin să li se puie șeaua pe cai.

Gaucho-ul, sau mai bine zis Rastigno, sări pe al lui, și câteși cinci eșiră, hotărîți, din oraș.

Rastigno era de nerecunoscut sub acel deghizament, deoarece își trucase și trăsăturile feței.

După un drum de vreo milă dealungul pădurii ajunseră la o colină de care era rezimată o căsuță.

Rastigno descălecă și ceilalți îl imitară. Un bătrân îi eși înainte. îi strânse mâna înclinându-se.

— Sf-ta Fecioară să vă proteje, senor caballero ! zise el.

— Bună seara ! Ai grijă de cai nu-i așa ?

— Desigur, ca de obicei, senor caballero. Totdeauna la ordinele dv.!

Cei trei cercetași și Zomba, încrezători, urmară pe gaucho pe o potecă ce se termină la intrarea unei caverne subterane.

Era o gaură prin care nu putea trece decât un singur om.

Rastigno îi rugă s'aștepte. Intră singur și se întoarse cu câteva torțe. Apoi unul câte unul pătrunseră într'un fel de coridor subteran.

După vreo douăzeci de pași coridorul se lărgi și putură merge unul lângă altul.

La dreapta și la stânga alte caverne ; și cum terenul era ușor înclinat scoborau tot mai adânc.

Câteva lumini licăriră în fundul galeriei. Era marea sală a întrunirilor.

Când intrară cercetașii rămaseră uimiți.

Vreo cincizeci de negri cu facle în mână ședeau pe jos. Văzând pe Rastigno scoaseră strigăte de bucurie.

— Amicii mei ! le zise el. Ziua cea mare a sosit ! Azi, dacă vreți, puteți să vă puneți la adăpost și sub protecția noastră.

Nu sunt singur să vă apăr; suntem cinci cu cai și arme și dacă veți fi urmăriți, vom lupta cu asupritorii voștri!

Cercetașii cari urmăreau pe figurile negrilor impresia acelui discurs, văzură că nu toți înțelegeau cuvintele lui Rastigno. Sclavii, cari erau de multă vreme sub jugul stăpânilor spanioli înțelegeau perfect limba protectorului lor; cei noi nu.

Atunci Rastigno rugă pe un sclav bătrân să-i servească de interpret.

Și acesta, în limba lui, îndemnă pe camarazi la fugă și la revoltă. Din grup în grup Rastigno vorbi îndelung cu acei bieți oameni.

Cercetașii erau din ce în ce mai uimiți.

Și italianul le explică marea greutate cu care reușise să strângă laolaltă pe acei nenorociți. Din cei optzeci și mai bine de sclavi deciși să fugă, numai cincizeci putuseră înșela supraveghierea paznicilor lor și răspunde la apel.

El le povesti toate stratagemele întrebuințate de acei nenorociți ca să iasă din casele stăpânilor lor.

Era miezul nopții, ora propice. Proviziile aduse de fiecare fură puse la un loc și împărțite în mod egal. Apoi, unul câte unul, precedați de cei patru albi și de Zomba, eșiră în cea mai mare tăcere.

După un sfert de oră, vreo cincizeci de umbre se profilară pe cerul înstelat, pe culmea unei coline și dispărură pe versantul celălalt.

Cei trei cercetași, Rastigno și Zomba urmară dela o distanță de cincisute de pași cetele ce se risipeau în câmpie.

CAPITOLUL IV

Sclavii

Brazilia e o țară foarte roditoare, având pretutindeni umiditate și căldură. Dar există deosebiri dela un punct la altul al acestui imens teritoriu cu clime diferite.

In câmpia regiunii Matto Grosso, unde e situat orașul Villa Nioac, colibele și casele sunt așezate la intervale de vreo sută de kilometri în medie.

Matto Grosso e un platou foarte înalt, acoperit de mici păduri. Anotimpul secetei durează prea mult ca să permită pădurii virgine să se desvolte în toată splendoarea ei.

Coloana negrilor merse toată ziua, precedând cu vreo câteva sute de metri pe salvatori.

Ei locuiau într'o pădure îndepărtată, în fundul savanei în colibe pe jumătate ascunse în pământ, răspândite la întâmplare și nu intrau în ele decât în zilele de ploaie. In celelalte zile, rătăceau prin munți și prin văi, în căutarea hranei; trăiau în cete nomade, ferindu-se de vânătorii de negri, sau luptând împotriva lor când nu erau prea mulți.

Acei nenorociți aveau înaintea lor perspectiva a patru zile de mers obositor dar gândul de a-și revedea soțiile și copiii le da curaj. Se afundau până la genunchi în erburi și intrau uneori în mlaștini până la glesne, dar înaintau cu eroism.

Intre timp la Villa Nioac se dase alarma.

Acei, cari întrebuințau sclavii la munca pământului, prinseră de veste de dispariția lor.

Negustorii de negri, vreo treizeci, erau cunoscuți de toți și înconjurați de considerația generală.

Era cunoscută meseria pe care o exercitau în mod clandestin, dar nimeni nu-i da pe față.

Cine avea nevoei de serviciile lor se ducea să le vorbească în secret și puțin după aceia veneau cu negri, cari având aparența unor servitori salariați, erau în realitate constrânși la cea mai abjectă servitudine.

Negri necunoscând limba braziliană, ci numai idiomul lor, numit „guarani" erau perfect izolați și nu se puteau plânge nimănui.

La neașteptata dispariție a acestora, proprietarii respectivi se duseră în secret la furnizorii lor clandestini

Și făcură o coaliție în formă.

Cei treizeci de briganzi hotărâră să pornească imediat pe urmele fugarilor, dându-și întâlnire pentru noapte în pădurea învecinată.

Se îndreptară spre savană, unde aveau mai multe probabilități să-i găsească.

Ba chiar fiindcă erau în număr complect, își propuneau să facă noi prizonieri.

Observară însă că dintre ei lipsea Rastigno. Pentru prima oară avură oarecare bănuială.

Dar nici unul nu bănui că el ar fi putut fi sufletul acelei revolte și încă să însoțească pe fugari spre a-i proteja.

După o scurtă deliberare cei treizeci de negustori de sclavi încălecară, îndreptându-se spre sud-est, adică spre savană dar terenul fiind mlăștinos era greu să se ia după urme și mergeau la întâmplare.

Cei patru italieni își dau toată osteneala să încurajeze pe negri. încercând să-i facă să meargă cât mai repede ca să poată ajunge pe la casele lor, înainte de a avea în spate pe urmăritori. Acolo s'ar fi putut apăra și apoi ca prin farmec ar fi dispărut în subteranele lor.

Și apoi numărul sclavilor revoltați s'ar fi îndoit și întreit chiar și având în fruntea lor pe cei patru albi, cu minunatele lor arme era mai mult ca sigur că vor eși învingători.

Negrii avea o încredere nemărginită în apărătorii lor; și după trei zile de drum anevoios și obositor ajunseră însfârșit la capătul călătoriei.

Ar fi greu de descris bucuria acelor ființe, strigătele lor neînțelese, lungile lor convorbiri cu rudele și prietenii lor.

Era și un rege în acest mic trib, dar care nu poseda nimic deosebit de ceilalți, ales printre cei mai bătrâni și mai experimentați. Prezența sa dovedea că acei oameni nu erau în definitiv atât de sălbatici.

Era un bătrân cu barba albă, care vorbea pe un ton grav și avea meritul special pentru amicii noștri de a vorbi spaniola.

Acesta primi cu multă prietenie pe salvatori cari îi expuseră împrejurările fugii și gravul pericol actual.

Șeful adună pe toți oamenii tribului și le recomandă să nu iasă din case.

Era singurul mijloc de a-i putea regăsi în caz de nevoie.

Precauțiunea nu fu zadarnică.

Hotărâră ca albii să mai rămână câteva zile, apoi dacă nu se producea nici un atac, aveau să plece cu toții, Rastigno ne mai voind să se înapoieze la Villa Nioac.

Dar, cei treizeci de briganzi sosiră, a patra zi, după un marș obositor, în vecinătatea tribului și atacară imediat trei sau patru colibe, ale căror acoperișuri se iveau dintre ierburile înalte.

Atunci, asemenea unor animale gonite din vizuina lor, nenorociții negrii fură nevoiți să iasă și să cadă în mâinele negustorilor de sclavi.

Dar, acesta fu semnalul revoltei.

Urmărind o tactică stabilită mai dinainte, cei cinci apărători se despărțiseră, intrând în cavernele din jurul satului, care formau un semi-cerc de cel puțin o sută de metri în diametru.

Și cei patruzeci de traficanți căzură în mijlocul acelui semicerc.

Fără să stie de unde veneau gloanțele, o salvă de focuri izbucni în jurul lor.

Traficanții dezorientați, încercară să se apere, dar nu înțelegeau proveniența acelor focuri.

In mod metodic, din cinci în cinci secunde, sau aproximativ, cădea un om sau un cal.

La sfârșit, zăpăciți și decimați supraviețuitorii cari nu erau mai mult de cincisprezece o luară la fugă.

Atunci, cu un urlet de triumf, negrii eşiră din caverne şi cu suliţi şi cuţite se repeziră la răniţi, cu toate protestările italienilor, ca să-i măcelărească fără milă. cu toată ura adunată de atâţia ani în sufletele lor de fiinţe asuprite.

Negustorii de sclavi erau bătuţi.

Satul fu păzit mai multe zile de-a rândul, dar nu se descoperi nimic suspect. Şi a treia zi şeful tribului dete ordinul de plecare spre răsărit, unde savana se făcea şi mai deasă.

Şederea cercetaşilor printre acei oameni îi distra foarte mult, de oare ce le dete prilejul să le studieze obiceiurile, dar cu timpul începură să se plictisească de neactivitatea la care erau siliţi şi i-o spuseră lui Rastigno.

Compatriotul protestă cu energie, spunându-le că mai avea nevoe de dânşii.

— Dar, dacă mai aveţi alte planuri, observă Marius, ce aşteptaţi să ni le spuneţi ? Mi se pare că e singurul mijloc de a ne face s'avem răbdare !

— Iată-le :

Sunt îndrăzneţe şi nu le pot pune în execuţie fără d-voastră ! Cel puţin unul dintre d-voastră; credinciosul Zomba, al cărui curaj şi inteligenţă m'au izbit !

Zomba fu măgulit şi fericit de aceste cuvinte şi întinse mâna lui Rastigno.

— Eu fericit auzi asta ! Eu fericit serveşti ca cercetaşi. Dacă stăpânii vrea eu vine cu d-tă chiar dacă nu este îmbracat ca cercetaş !

— Dacă e numai atât, zise Rastigno râzând, când vom ajunge întrun oraş, dacă ţii numai de cât mă voi îmbrăca şi eu ca ei. Iţi convine ?

— Mie placi asta. Dar serveşte pe d-ta chiar dacă n'are costum.

— Atunci, iată despre ce e vorba : Aşi voi să mă înapoez la Villa-Nioac.

— Eşti nebun ! îl întrerupse Raimond. Te-ar omorî !

— Oh ! Le voi scăpa şi de data asta !

— Dar ce vrei să faci acolo ?

— Uiţi, dragă prietene că am salvat vreo cincizeci de sclavi, dar că au mai rămas peste treizeci !

Aşi vrea să-i caut, să le vorbesc de fericita întoarcere a amicilor lor și să trezesc în ei. — învingându-le teama, — dorul aproape stins după **libertate**!

— Dar, e un plan nebunesc, observă Marius, mai ales dacă vrei să'l execuți singur.

— Dar, bine înțeles! Nu vă gândiți că v'ași putea lua și pe d-voastră? Atunci la sigur că am fi recunoscuți!

El a fost mai puțin în văz de cât ceilalți și apoi, e negru și ar putea juca un rol frumos!

— Eu joci toate role care vrei!

— Ei bine! Ar fi vorba să te lași să fii vândut ca sclav.

Când albii simt o emoție puternică, pălesc. Nu se poate spune vorbind de un negru că „păli", dar negrul luciosu al pielei lui Zomba deveni opac, luând aproape o altă nuanță.

Rastigno observă acea schimbare și îl bătu familiar pe umăr.

— Haide, Zomba, n'am vrut să te supăr! Dacă'ți cer asta e pentru a salva niște oameni ca tine și ca noi! Iețelegi?

Dac'ai putea fi un sclav ca și ei, ai avea prilejul să-i vezi, să-i convingi, să-i aduci la întâlnirea pe care o vom fixa împreună, și întro noapte, tu și cu mine am putea duce pe acei nenorociți înapoi la frații lor!

Zomba rolul tău ar fi splendid! Negrul își reveni și mișcat, cu lacrimile în ochi întinse amândouă mâinile italianului.

— Stai bun! Eu tot înțelege și faci tot!

Cei trei cercetași știau că nimic nu jicnește mai mult pe negrii liberi de cât să le vorbești de sclavie. Și înțelegeau eroicul sacrificiu al lui Zomba de a se supune, din abnegație și dragoste pentru frații săi, la acea încercare, fie ea chiar trecătoare.

Voiră să combată planul, oferindu-și concursul lor, dar Rastigno se încăpățâna. Nu-i voia. El însăși era silit să se travestească, să se deghizeze, să nu iasă de cât noaptea.

Și ca să învingă nemulțumirea cercetașilor și să-i decidă să rămâie cu tribu, îi convinse că un atac din partea traficanților se putea produce dintr'un moment într'altul.

Și cei trei amici rămaseră ca să fie gata să apere pe aceia pe cari îi salvaseră cu atâta curaj..

A doua zi de dimineață văzură, cu oarecare îngrijorare pe credinciosul lor servitor depărtându-se. Era prima oară când el înfrunta fără ei un pericol necunoscut și se temeau pent rudânsul.

Rămaseră deco oaspeții regelui, care se numea Konioluo.

Dar acest rege deși salutase cu plăcere reîntoarcerea celor cincizeci de supuși începea să vadă cu ochi răi prezența celor trei tineri, a căror superioritate o înțelegea și cari erau venerați de negri întocmai ca și dânsul.

Incetul cu încetul simți pentru ei o antipatie care crescând se transformă în ură.

Voi să-i discrediteze în ochii supușilor săi și le sugeră că acei patru pretinși salvatori n'ar fi de cât niște traficanți de sclavi veniți ca să-i stăpânească în propria lor țară.

Totuși în fața lor se arătă plin de atenție și tinerii nici nu bănuiau ce ură ascundea în sufletul său.

Ca să-și treacă timpul, tinerii exploratori vânau și se plimbau prin pădure.

Se distrau mai ales ucigând reptilele, când, încolăcite în jurul arborilor își arătau capul lor scârbos. Mai nici o dată glonțul lor nu-și greșea ținta și le sfărâma capul, făcându-le să cadă la pământ desfăcându-se ca o frânghie încolăcită.

Li se puseră la dispoziție o colibă pe care se siliseră s'o facă puțin mai comodă. Cu ajutorul unor ramuri își făcuseră paturi pe care puseseră în loc de saltele, straturi groase de frunze.

A cincea noapte după plecarea lui Zomba veghiară până târziu, vorbind despre absenți.

Dacă, a zecea zi, nu se vor fi înapoiat aveau să plece în căutarea lor, dechizându-se și ei după cum văzuseră că făcea Rastigno.

Insfârșit adormiră.

Și în noaptea aceea izbucni o furtună grozavă. Când ploua tare erau siliți să se scoale ca să golească bordeiul de apa ce'l năvălea.

Și astfel se întâmplă și de data asta când fură deșteptat pe la orele unu din noapte.

După două ore de acest gen de gimnastică se culcară însfârșit când încetă furtuna.

Și cu adevărat obosiți, căzură într'un somn adânc.

Dar, Marius se sculă deodată.

Văzu vreo doisprezece negri aplecați asupra sa, care-l legau zdravăn. Strigă:

— Ajutor!

Raimond și Jan Bart, treziți brusc, crezură într'o halucinație.

Coliba era plină de negri.

Voiră să se ridice, dar se simțiră neputincioși, legați ca și Marius.

Fură scoşi afară şi întinşi pe pământul noroios. Regele Konioluo îi observa. Milanezul îi strigă în spanioleşte.

— Ei ! Konioluo ! ce înseamnă asta ?

E o glumă ?

— Dacă e o glumă e de prost gust, declară Jan-Bart.

Raimond îl întrebă la rândul lui.

— Konioluo, poţi să ne spui ce înseamnă acest tratament ?

Fără să răspundă, regele continua să vorbească cu supuşii săi.

Atunci, furioşi, se zbătură, fără alt rezultat de cât că-şi strângeau mai mult legăturile.

Insfârşit, regele vorbi :

— Sunteţi trădători şi ne vom răzbuna !

— Trădători ? exclamară împreună tinerii.

Şi Marius, furios, urlă :

— Trădători, noi cari ţi-am salvat cincizeci de supuşi ? Îi recunosc printre ceilalţi, sunt toţi aci.

Asta vă e recunoştinţa ?

Şi în furia lui neputincioasă strigă tot felul de insulte şefului, care sta surâzător, fără să răspundă.

faţă.

Regele se încruntă şi dete un ordin.

Doi oameni luară câte un băţ şi aplicară câteva lovituri peste şalele prizonierului, care nu se mişcă şi nu scoase nici un strigăt.

Dar, când supliciul se termină ochii săi întâlniră pe al lui Konioluo.

— Tu, bătrânule, dacă 'oi mai scăpa vei avea de-a face cu mine !

CAPITOLUL V

Legea vânătorilor de sclavi

Zomba și Rastigno refăcură călare acelaşi drum ca la venire și se opriră la căsuța unde tata Jeppo le păzise caii.

Bătrânul se cufundă în plecăciuni şi sărută mâna lui Rastigno:

— Ce doreşte nobilul caballero?

— Ascultă. Trebue să ne păstrezi caii pentru mai mult timp până ce ne înapoiem. Nimeni nu trebue să ştie că ne-ai văzut. Vei fi poate. interogat și vor încerca să te facă să vorbești, cu violență chiar. Trebue să'mi juri că vei păstra secretul!

— Oh! Jur pe Sf-ta Fecioară!

Ştiu că Rastigno e un nobil cavaler care sa pus în serviciul cauzei negrilor şi nu'l voi denunța inamicilor săi!

— Bine!!

Bătrânul apucă de frâu caii pe când Zomba și Rastigno porniră pe jos spre oraş.

Pe înserate ajunseră la primele case.

Italianul opri pe negru ducându-l de braț:

— Bunul meu Zomba, nu-ți pot ascunde că te expui la un mare pericol. Dar am încredere în tine; și sper că vei putea scăpa cu bine.

Ți-am mai explicat rolul tău, dar ți'l voi repeta inc' o dată.

Trebue să cauți să fii luat ca sclav.

Sper că nu vei suferi prea mult, și de altminteri sclavia ta va fi de scurtă durată.

Cât pentru mine, nu știu încă ce voi face; dar aibi încredere în mine, te voi regăsi în curând. Ai văzut c'am știut să regăsesc pe cercetași, deși întrun mod cam indiscret ce e drept.

Fii sigur că nu te voi părăsi.

Și adu-ți aminte de misiunea pe cari ți-ai luat-o!

— Stai bun! Eu înțelegi! Eu faci tot ce spui!

— Vei hoinări deci, pe străzi și vei intra însfârșit în cafeneaua unde m'au văzut în prima seară stăpânii tăi.

E frecuentată de traficanții de sclavi, cari erau cu mine în pădure și cărora voi le-ați răpit prizonierii. Ți-ii aduci aminte?

— Eu văzut fața lor în pădure, eu amintești foarte bine noaptea aceea, eu recunoști singur pe ei!

— Foarte bine!

Vei intra deci în cafeneaua aceea, unde oricine îi poate vedea în fiecare seară pe terasă. Vei căuta să sta lângă dânșii vei comanda ceva de băut și la plată vei spune chelnerului că n'ai cu ce plăti. El se va înfuria și vecinii tăi vor interveni ca să plătească, intrând în vorbă cu tine. Ai înțeles?

— Stai bun! Stai bun! Eu înțeles tot! Eu spui n'ai bani și cauți loc servitor.

— Tocmai! Iți vor oferi un loc la un stăpân care nu-ți va plăti, fiindcă leafa o vor încasa ei!

Dar, fii sigur că nu se vor bucura mult de ea.

Și acum, la revedere, Zomba!

Cei doi oameni își strânseră mâinile și Zomba, după ce încredință lui Rastigno armele, pe care în mod logic un sclav nu le putea poseda, făcu cum spusese.

Găsi imediat cafeneaua indicată, căci cercetașii întorcându-se acasă, îi vorbiseră de ea și i-o descriseseră, și apoi, recunoscu la o masă de pe terasă vre-o șase din acei indivizi cari „vânau“ în pădure.

Se așeză la o masă aproape de ei și comandă de băut; și după ce bău. mărturisi că n'avea cu ce să plătească.

Vorbea tare ca să fie auzit; explicând că băuse fără să aibă bani, din pricină că nu mai putea de sete, după ce făcuse pe jos mai mulți kilometri.

Se întâmplă întocmai cu prevăzuse Rastigno, traficanții auziseră dialogul. Unul dintre ei se plecă la urechea vecinului.

— Pe toţi dracii! ce pradă frumoasă! Un om ca ăsta valorează singur 200 de milreis!

— De! Dar nu lam prins în pădure şi nu-mi pare un tip care să se lase uşor să fie prins.

— Am putea incerca. E sigur însă, că nu e un negru de pe aici. Un negru african poate? In tot cazul, aci e într'o ţară străină. Mă întreb, chiar cum de-a ajuns prin locurile astea.

— La naiba! Mi se pare că ştiu eu! N'aţi auzit vorbind despre faimoşii cercetaşi italieni, cari fac înconjurul pământului? Ziarele menţionează trecerea lor prin acest oraş şi plecarea lor după patru zeci şi opt de ore, nu se ştie în ce direcţie. Scria că sunt însoţiţi de un negru.

— Să fie acesta?

— Mi-ar plăcea să ştiu.

— E uşor, n'avem decât să întrebăm...

In momentul acela Zomba, observându-i cu coada ochiului şi văzându că vorbeau de el, se întoarse direct la dânşii:

Scuzaţi, domnule, nu puteţi spune mie ceva? Eu eşti puternic muncitor, dar n'ai bani plăteşti berea. Nu ştiţi unde găseşti eu de lucru? Atunci eu plăteşti berea la patron.

— Drace! zise unul din pretinşii vânători n'o să te lăsăm în încurcătură pentru aaş puţin lucru. Iată lichidată mica d-tale datorie.

Şi zicând acestea plăti costul berei. Apoi, invită pe negru să şeadă la masa lor, oferindu-i încă un pahar.

Zomba le dete numeroase detalii asupra vieţii sale.

Şi când îl întrebară pe neşteptate, dacă nu era el care fusese văzut în tovărăşia cercetaşilor cu o săptămână în urmă, răspunsese sincer:

— Da eu fost cu cercetaşi, cari face înconjur lumii. Dar, cercetaşi ai inimi ingrate şi dai puţin de mâncare lui Zomba şi nici un ban.

Cercetaşi plecaţi şi lăsat pe sărman negru Zomba, fără bani şi Zomba nu ştii cum facă să trăeşti.

Părea atât de îngrijorat de soarta sa, încât banditii nu bănuiră nimic. Şi el continua cu aerul cel mai nevinovat.

— D-voastră buni domni nu ştii unde găseşti eu stăpân? Eu eşti foarte puternic,, — şi-şi arătă braţele muschiuloase.— eu faci muncă grea!..

Eu vrei găsești stăpân cu alte servitori negre ca să ai tovarăși buni.

— Vom vedea ! răspunse cu un ton confidențial unul din bandiți, ale cărui trăsături aspre izbiră în mod special pe Zomba.

Dacă unul din cercetași ar fi fost de față ar fi recunoscut mutra sinistră a șefului bandei de traficanți clandestini.

Acesta, care se numea Cantu, se însărcină să găsească lui Zomba un adăpost pentru noapte.

După ce își luă bună seara de la prieteni, îl târî cu el prin străzi întortochiate, înguste și murdare, oprindu-se, în fața unei portițe în care introduse o chee ruginită, pe care o învârti de zece ori în broască până ce reuși să deschidă.

Intrară într'un lung coridor întunecos, unde banditul conduse pe negru ducându-l de mână și ajunseră la o cameră în care pâlpia încă focul.

Zomba observă câteva mobile rudimentare; și închipuindu-și că acel sinistru individ îl condusese acolo ca să'l omoare, mirosind probabil înșelăciunea, se pregătea să-și vândă scump viața.

Dar omul aprinsese o lumânare de seu, scuzându-se pentru sărăcia locuinței sale ; și arătă lui Zomba un pat de scânduri în camera vecină.

Zomba trebui să se arate satisfăcut și să-i mulțumească. Se culcă liniștit, sigur că nimeni nu va atenta la viața lui de vreme ce gazda sa voia să facă cu dânsul o afacere bună vânzându-l.

— Mâine, îi spusese el, îți voi procura eu un loc bun.

A doua zi de dimineață, Cantu veni în persoană să-l deștepte ,aducându-i o ceașcă cu cafea, și îl duse afară din oraș la stăpânul pe care î-l alesese și care era proprietarul unei plantații de cafea; acolo avea să fie în companie plăcută cu vre-o douăzeci de negri.

Străbătură câmpii întinse și după o jumătate de oră sunară la poarta unei clădiri izolate, ceva mai departe de șosea.

Un servitor îi introduse în acel soi de castel cu aspectul sinistru.

Plantatorul eși grăbit înaintea traficantului.

—Bună ziua. Cantu ! Nu te așteptam az

— Viu fără să fiu anunțat, dar nu cu mâinile goale, după cum vedeți.

Iată o bucățică de om puternic și voinic, care poate să vă servească mult, dacă voiți!

Plantatorul apreciă pe negru dintr'o privire.

— Bine croit! zise el, pipăindu-l cu mâna mare și aspră ca și când ar fi fost vorba de o marfă. Pe cinstea mea, Cantu, e o plăcere să lucreze cineva cu d-ta.

Apoi întorcându-se spre negru, zise cu voce aspră:

— Atunci, ne-am înțeles, ești în serviciul meu? Te vestesc că trebuie să muncești din răsputeri și să mergi drept!

Apăsă pe un buton care era pe masa de scris și apăru un supraveghetor.

— Jim, iată încă un om de supraveghiat. Pune-l imediat în curent căci trebuie să se învețe de la început.

E mare, puternic și poți face mult din el! Haide, du-te!

Supraveghetorul apucă pe Zomba de braț și îl împinse înaintea sa. După ce eșiră, Cantu întinse mâna plantatorului.

— Costă două sute de milreis. Vă convine?

— La naiba! cred și eu că îmi convine! răspunse proprietarul.

Se duse la casa de fier. scoase banii și zise:

— Sper că negrul ăsta mi-i va aduce înapoi. Dacă mai ai alte afaceri de genul ăsta, știi că plătesc la minut. Și acum șterge-o!

Cantu se închină în fața acelui individ care vorbea atât de aspru, dar plătea fără să cârcnească și plecă.

Zomba, urmând pe supraveghetor ajunse în mijlocul plantației, unde vre-o douăzeci de negri trăgeau pietre enorme cu care se spărgeau semințele de cafea din care se extrag boabele.

Munca era grea, dar Zomba se supuse fără să murmure și nu protestă nici când văzu pe supraveghetor circulând printre sclavi cu teribilul său biciu în mână.

Urmă întocmai indicațiile ce i se deteră cu privire la munca ce avea să facă și seara supraveghetorul, dete raport despre dânsul în acești termni:

N'am avut nevoie să'l îndemn cu biciul cum se întâmplă totdeauna cu ceilalți. Cred că vom face ceva din el; are o putere cu adevărat herculeană: face cât trei din tovarășii săi.

— Cu atât mai bine! Căci mă costă destul de scump.

Prânzul sclavilor bogatului plantator era destul de frugal: o ciorbă foarte proastă și pâine uscată.

Și acei nenorociți locuiau întrun fel de grajd alipit de clădirea principală.

Prezența acelui nou tovarăș, care se adaptă atât de ușor la toate, le stârni curiozitatea și îl întrebară în acel dialect special din care bietul Zomba nu înțelegea nimic.

Din fericire, câțiva dintre ei cari erau slavi de ani de zile, vorbeau puțin spaniola și Zomba reuși să se înțeleagă cu ei.

Iși povestiră reciproc viața și necazurile. Când i se păru că venise momentul. Zomba dete pe față motivul venirei sale și povesti cum fuseseră eliberați cei cincizeci de negri.

Ei nu știau aboslut nimic, fiind supraveghiați cu stricteță.

Rastigno nu izbutise niciodată să-i adune. Dar, acum, unde era bunul apostol? Il vor putea întâlni?

Negrul după ce vorbi îndelung cu confrații săi, îndemnându-i să spere și se gândi și mai mult la cele ce avea să facă, adormi. Era sigur că italianul va izbuti să-l descopere și să-l facă să evadeze.

A doua zi, fu acelaș fel de viață. Zomba fu lovit în treacăt de sfârcul biciului, dar nu reacționă.

Seara începu din nou să îndemne pe tovarășii săi la revoltă și la fugă. Dar, când ceilalți adormiră el rămase deștept, având presimțirea că Rastigno nu va întârzia.

Și deodată, tresări, părându-i-se că auzea o mică scârțâitură, îndărătul ușii!

Se ridică, trecu peste corpul celor adormiți și își lipi urechea de ușă.

Neputând rezista. șopti prin gaura cheei, în italienește.

— Cine-i acolo?

— Sunt eu! răspunse vocea lui Rastigno.

— Dar e imposibil deschizi ușa!

— St! tăcere! Mă voi urca pe acoperiș! Voiam numai să știu dacă ești treaz. In întunerec, cu ochii la tavan, negrul așteptă.

Un mic zgomot îi indică, locul pe unde voia să intre Rastigno, într'un colț al tavanului. Atunci, luând pe dibuite o scară pe care o știa acolo, o rezimă de perete așa în cât să se poată urca pe ea și cu mâna apoi s'ajungă la tavan și să scoată o țiglă. Rastigno în două secunde fu acolo și făcu o gaură pentru trecere; apoi, amândoi. sprinteni se deteră jos de pe scară.

Dar rămăsese partea cea mai grea. Zomba ar fi vrut să știe în ce mod îl găsise italianul, dar acesta îl întrerupse:

— Trebuie să deșteptăm pe ceilalți și să fugim imediat.

Zomba îi deșteptă și „Apostolul sclavilor“ se duse dela unul la altul ca să-i îndemne la fugă.

Majoritatea lor se deciseră și Rastigno porni înaintea tuturor, sus pe scară.

Zomba trebuia săl urmeze la câțiva pași. Dacă nu se petrecea nimic suspect un fluerat ușor avea să vestească pe ceilalți că pot să'l urmeze.

Neputând deschide ușa, erau siliți să facă o gimnastică periculoasă, din care cauză câțiva trebuiră să renunțe la întreprinderea mai pre sus de forțele lor.

Rastigno urcă scara, se lăsă să alunece jos de pe zid, parcurse cei o sută de pași cari'l despărțeau de un zid înalt de doi metri pe care se cățără cu ușurință.

Sări jos; dar câteva umbre, țâșnind dintre ierburi îi săriră în spinare îl legară, îi astupară gura și îl duseră pe sus.

Fără să fi putut, cel puțin printr'un strigăt, vesti pe Zomba de pericol, leșină și fu asvârlit pe șeaua unui cal.

Apoi, călăreții, care erau vre-o zece, dintre cari unii rămăseseră de pază lângă caii ascunși în apropiere; dispărură cu toții în întunerec.

Și la răsăritul soarelui ajunseră în locul, în care cu câteva zile înainte cei trei cercetași răpiseră pe cei trei negri din mâinile banditilor.

De data asta. scopul lor era de a pedepsi pe acela care'i trădase.

Șeful, teribilul, Cantu, sări jos de pe șea și asvârli pe pământ corpul inert al lui Rastigno. Unul din briganzi îi puse între dinți sticla de rom.

Când italianul își reveni, foștii săi camarazi îl salutară cu un cor de ironii.

— Aha —cumătre Rastigno! iată-ne iar împreună rânji șeful.

— Ne face o deosebită plăcere!

— Cum ai îndrăsnit să-ți părăsești prietenii? Indrăsneala nu ți-a servit la nimic de vreme ce ai căzut iar în mâinile noastre.

Italianul răspunse mândru:

— Da, sunt în mâinil[illegible]astre.

Dar, tot răul pe care m'l puteți face nu distruge binele pe care l'am făcut!

Intelegeți, ai, că eu am liberat pe cei cincizeci de slavi? Că eu v'am făcut acea frumoasă primire?

— Oho! Te lauzi prea mult. Știm foarte bine că erai ajutat de cei trei cercetași.

A! ne trimiseseși pe bravul Zomba, crezând că vom cădea în cursă? Dar, noi veghiăm! Am supraveghiat pe micul negru și, după cum vezi, te-am prins în laț!

— Nu importă! N'am lucrat pentru glorie, ci pentru acești nenorociți pe cari voi îi martirizați.

— Ce nătărău ești! Crezi că acum au scăpat din ghiarele noastre?

A! ai vrut să faci pe apostolul? Dar apostolii stau de-a dreapta aceluia care e în cer și te vom trimite să-i întâlnești!

— Haide zise șeful. Fă-ți rugăciunea și pregătește-te să mori.

Sentința ta e pronunțată.

Sarcrasmele încetară; îi se legară brațele și picioarele condamnatului la moarte și toți se depărtară la vre-o câțiva metri.

Șeful rămăsese lângă prizonier.

— Ești un trădător dar dacă mori cu curaj moartea îți va răscumpăra viața...

Rastigno îl privi cu dispreț. Cantu se întoarse atunci la ai săi și le ordonă:

— Pregătiți armele!

Se auzi zgomotul cartușelor ce alunecau în țevi.

Italianul îngenunchiă cu o mișcare hotărîtă și închise ochii impreunând mâinile.

Instinctiv cei nouă oameni cari se pregăteau să ia la ochi armele își asvârliră pe jos pălăriile.

Șeful, nepăsător, când i se păru că timpul acordat condamnatului era suficient, ridică mâna dreaptă.

Privirile celor nouă oameni fixau mâna aceea, care se aplecă brusc pe când glasul aspru striga:

— La ochi!

Cele nouă arme se îndreptară asupra lui Rastigno care nu se mișcase și continua să se roage.

Trecură câteva secunde, apoi se auzi:

— Foc!

Cele nouă focuri nu produseră decât o singură detunătură și corpul căzu cu pieptul însângerat.

Bandiţii, mişcaţi fără voia lor, se urcară pe cai şi dând pinteni porniră spre oraş.

Abia dispărură şi un om se repezi la corpul inert, îl sărută lung, privindu-l cu ochii plini de lacrimi.

Era Zomba.

Urmase de aproape pe Rastigno; dar în clipa în care se căţăra pe zid, auzise zgomotul făcut de briganzi, cari'l legau.

Când fu sus pe zid, văzu pe bandiţi depărtându-se în galop. Alergă în direcţia aceea, dar îi trebuia un cal ca să nu le piardă urma şi îşi aduse aminte de aceia pe cari îi lăsaseră bătrânului Jeppo.

După o jumătate de oră de fugă, ajunse abia răsuflând la coliba acestuia. Işi ceru calul, fără altă explicaţie şi fără a răspunde măcar la întrebările bătrânului, încălecă şi plecă în galop.

Regăsi uşor urmele şi văzu pe fugari în clipa în care dispăreau în pădure.

In umbra desişului, terenul acoperit de muschi nu păstra nici o urmă de copite.

— Nu importă ! Ii voi găsi !

Şi controlă încărcătura revolverului său pe care i-l adusese Rastigno.

In clipa aceea răsună o detunătură.

Sări jos din şea, legă în grabă calul de un arbore şi se strecură spre punctul de unde venise detunătura. O sinistră presimţire îi săgetă inima.

— Dacă ucid pe Rastigno ? se întrebă el.

Vai ! când ajunse. asasinii dispăruseră şi martirul zăcea cu pieptul însângerat.

Zomba plânse îndelung, găndindu-se la răzbunare.

Apoi cu cuţitul săpă o groapă puţin adâncă în care îngropă cadavrul neferictuui.

Şi gândindu-se la opera acelui binefăcător al slavilor, şi zise :

— S'a sfârşit ! Să caut pe cercetaşi.

Incelecă pe calul său şi dispăru printre arbori.

CAPITOLUL VI

Fuga în deșert

Zomba călări toată ziua și toată noaptea fără să se gândească măcar la mâncare, atât era de deprimat și de îngrijorat.

Deși credea pe cercetași în siguranță printre negrii recunoscători, nu putea goni o teamă instinctivă. Fără să își poată explica motivul, din primul moment simțise o antipatie instinctivă pentru acel rege Konioluo, ale cărui sentimente le putea ghici mai ușor fiind de aceeași rassă.

Și da mereu pinteni calului, silindu-se să-și alunge tristețea de care se simțea năpădit.

Din trei în trei ore trebuia să se oprească pentru a lăsa pe bietul cal să pască iarba savanei.

In zorii celei de a doua zile, recunoscu una din micile colibe în care se refugiau negri.

Surprins că nu vedea pe nimeni eșind la zgomotul copitelor, sări jos de pe șea și intră înăuntru.

Era goală. Vizită pe toate celelalte răspândite ici și colo. Nu era nimeni înăuntru. Știind totuși că negrii sunt nomazi, se hotărî să pornească în căutarea nouei direcții în care plecaseră.

Dar fu surprins că stăpâni săi nu-i lăsaseră o scrisoare prin care să-l vestească.

Era un mister, care începea să'l îngrijească serios.

In regiunea aceea se deslănțuise o furtună; dar reuși să găsească urmele picioarelor negrilor și urcându-se din nou pe cal se luă după ele.

Konioluo care nu voia să lase urme de moarte cercetașilor, temându-se de reîntoarcerea și de răzbunarea lui Rastigno și a lui Zomba, hotărâse să-i ducă cât mai departe într'un loc, unde credea [illegible] nimeni nu'l va mai putea ajunge, spre a-i omorî acolo.

După o jumătate de zi de drum, Zomba, ajunse într'o pădure. Aci nu mai regăsi urmele; și disperat, rătăci pe jos ținând calul de frâu, prin frunzișul des, și eși pe neașteptate într'un luminiș nu departe de un torent.

Și văzu deslușit, pe malul opus mișcându-se niște forme omenești. Legă repede calul de un arbore și se asvârli în apă.

Teama instinctică spori în sufletul său și îl făcu să se urce pe celălalt mal, ferindu-se să fie văzut.

Și tremura de oroare în fața celor ce văzu!

De trei pari erau legați cei trei cercetași.

Negrii dansau în jurul lor un dans infernal, agitând în aer sulițele și săgețile și scoțând urlete formidabile.

Zomba înțelese imediat.

Cunoștea acea punere în scenă, totdeauna aceeași, — care preceda moartea condamnaților.

Trebuia să libereze pe stăpânii săi cu ori ce preț!.

Deși înarmat, era singur! și un atac din partea sa în contra negrilor ar fi însemnat să se expuie la o moarte sigură, fără să-i scape pe ei.

Atunci gândindu-se la lupta pe care o daseră cei patru albi și el împotriva celor trei zeci de traficanți de sclavi, o idee îi încolți în minte.

Fără a ezita, eșind dintre ierburi începu s'alerge în spre trib, fără să-i pese de sulițele și de săgețile ce'l amenințau.

Lăsându-și armel la brâu, ridică mâinile ca și când ar fi vrut să le arate că nu venea să lupte și strigă în spaniolește:

— Eu vrei vorbește cu șeful! vrei vestesc imediat pe rege Konioluo!

Șeful auzi și dete ordin să fie lăsat să treacă.

Zomba îi căzu în genuchi și strigă:

— Șef venerat, eu vii din oraș, eu știi cincizeci de călăreți urmărești pe noi! Ei vin atacă trib! Eu găsit aci prizonieri; și nu înțeleg de ce. Tu uitat ei liberat oamenii tăi? ei învins vânătorii cari venit să iei pe supușii tăi?

Nenorocire ţie dacă tu nu liberezi cercetaşi ca să apere trib!

Zomba vorbea cu un ton de spaimă atât de natural încât şeful fu impresionat. Il sili să repete cuvintele sale şi încetul cu încetul fu cuprins de o teamă crescândă.

Majoritatea negrilor nu înţelegeau dar văzând pe şeful lor atât de impresionat începură să strige cerând să le explice.

Când aflară despre ce era vorba, acele fiinţe primitive, începură să tremure la gândul suferinţelor ce le aşteptau, dacă nu fugeau de vânători.

Zomba găsi că era momentul potrivit ca să insiste.

— Şefule, cercetaşii eşti curagios şi ei salvat pe tine odată.

Ei au arme pe care voi nu ştiţi întrebuinţa şi ei scapă pe voi înc'odată.

— E drept; dar eu i-am condamnat la moarte şi acum s'ar putea întoarce împotriva noastră.

— O! tu cunoaşte rău pe cercetaşi! Ei urăşti poate pe tine fiindcă tu fost rău cu ei; dar ei urăşti şi mai mult vânătorii de slavi şi salvează înc'odată pe voi! Intrebaţi voi şi ei răspunde. Zomba era la câţiva metri de stăpânii săi şi vorbise foarte tare, ca să fie auzit.

Marius, care înţelesese, strigă.

— Daţi-ne drumul şi vom lupta întotdeauna în contra negustorilor de slavi! Vom lupta şi vom uita injuriile şefului negru! Regele se apropiase.

Dar voi, întrebă el pe Raimond şi pe Jan Bart ne veţi apăra iar?

— Mai mult ca ori când! Zomba v'a spus-o.

Ne-aţi făcut rău, dar dacă ne liberaţi, vom uita. E în interesul vostru ca şi al nostru.

Konioluo se codea.

— Dacă învingem pe aceia, nu vă veţi întoarce apoi împotriva noastră?

Jan Bart care nu era numai încăpăţânat ca orice genovez, care se respectă, dar ştia la nevoie să fie şi şiret, puse la contribuţie această ultimă calitate:

— Credeţi că ne-am putea revolta când suntem patru şi voi peste o sută?

Vă cerem doar un singur lucru, să ne lăsați să plecăm liniștiți. Când vom fi departe, vă veți gândi bine, vă veți aminti de ceeace am făcut pentru voi și veți regreta că v'ați purtat atât de rău cu niște apărtăori sinceri și curagioși ca noi.

Dar, Zomba care de câteva secunde se prefăcea că cerceta orizontul cu îngrijorare, ca să curme nehotărîrea șefului, strigă cu un accent de teroare:

— Eu vezi inamicii colo departe! Repede șefule nu ești timp de pierdut!

Atunci, pierzându-și cu totul cumpătul, Konioino strigă:

— Să se taie frânghile prizonierilor.

Câțiva negrii se precipitară și tăiară frânghiile, pe când cei mai mulți dintre ei se refugiau cuprinși de teroare în cavernele din jur.

Intr'o clipă cercetașii alergară să-și ia armele pe care indigenii se făcuseră stăpâni deși nu știau să se servească de ele și pe care șeful le pusese de o parte sub paza unui negru, care acum fugise ca și ceilalți.

Foarte puțini mai rămăseseră în jurul regelui.

Când se văzură înarmați, cercetașii își recăpătară toată îndrăsneala.

Se aliniară, ordonând lui Zomba să stea îndărătul lor și apoi câteși trei, cu un gest unanim îndreptară revolverele spre Konioluo.

E lesne de închipuit uimirea acestuia!

Rămăsese cu gura căscată, neînțelegând, și Marius se însărcină să'l facă să priceapă:

—Cumetre Konioluo ești păcălit! Pentru un moment inamici voștri sunt departe. Tu și ai tăi sunteți dintr'o rassă murdară, din fericire nu toți negri sunt de speța voastră, de vreme ce datorim salvarea bunului nostru Zomba! Acum știi cum trebuie să te porți.

— Vezi, am putea să te ucidem pe loc; dar suntem mai buni de cât tine și ne mulțumim să plecăm, lăsându-vă singuri.

Dar, te vestesc că la cea mai mică tentativă împotriva noastră, armele noastre vor face dreptate!

Ai înteles?

Şi Marius înaintă la cincezi de centimetri de rege care tremura şi îi strigă :

— Şi tu, ipocritule, află c'aşi putea să mă răzbun crunt pentru loviturile pe care le-am primit din ordinul tău, dar cea mai bună răzbunare pentru un cercetaş italian e dispreţul.

Işi scoase brusc pălăria şi cu un gest insolent atinse obrazul lui Konioluo.

Aceasta echivala cu o palmă ; dar şeful tremură şi mai tare şi nu se mişcă.

Atunci, întorcându-se la ai săi strigă :

— Iar voi, cercetaşi italieni, stânga 'mprejur ! Inainte, marş !

Raimond, Jan Bart şi Zomba cu o seriozitate comică, întoarseră călcâiele şi în pas cadenţat se depărtară de ceata negrilor, cari rămăseseră ca împietriţi.

Dar, deodată, Raimond strigă :

— Dar caii ?

— Mii şi milioane de pipe ! Erau legaţi, colo, în tufişurile din dreapta !

Caii fură repede găsiţi şi încălecaţi pe când Zomba făcea de gardă ceva mai deoparte.

Printre negri se produse o mişcare, când fură văzuţi luându-şi caii, dar nici unul nu îndrăsri să-i atace.

Trebuiau totuşi să treacă torentul ca să se ducă să ia şi calul lui Zomba, rămas pe malul celălalt.

Caii trecură înnot apa destul de adâncă, Zomba care se udase şi când trecuse prima oară ieşi ud leoarcă şi râse zicând glumeţ :

— Eu făcut două băi, dar când soarele usucă pe mine, o să luceşti ca o cismă.

— Incotro mergem ? întrebă Raimond când fură pe malul celălalt.

Negrul le povesti atunci cum fusese asasinat Rastigno.

— Noi nu poţi întoarce la Villa Nioac, vânătorii omoară şi pe noi !

Tinerii fură foarte mâhniţi de acea veste şi hotărâră să meargă spre nord.

Se zărea lanţul de munţi, Sierra Gayapo şi se îndreptară în direcţia aceea.

Seara când descălecase ca să se odihnească, Jan Bart scoase din buzunar o hartă și declară după ce o examină :

— Amicii mei suntem într'o regiune absolut defavorabilă.

La stânga Sierra Gayapo ; în fața noastră deșertul Canaopuan, un deșert de 200 kilomerti aproape.

— Un deșert ! exclamă Marius.

E extraordinar, într'o țară atât de fertilă !

E imposibil să nu găsim vreo oază sau un sătuleț.

Eu ași zice să mergem în direcția asta. Ce zici Raimond? Riscăm aventura ?

— Să 'ncereăm ! De altminteri savana asta nu îmi se pare atât de spăimântătoare.

— Cum vreți ! conchise genovezul cu obișnuitul lui calm.

Și după ce dormiră înfășurați în largile lor mantale, cei patru călători făcură imprudența de a se aventura în deșertul Camapuan.

Marius, mai vesel ca oricând, făcea fel de fel de volte savante cu calul său „Kiss“, care ca și aceia ai colegilor săi, îi fusese dat în semn de recunoștință de directorul circului Romano, căruia îi adusese împreună cu camarazii săi imense servicii. Raimond vru și el să încalece pe Kiss și după ce făcură schimbul, continuară să străbată imensitatea monotonă a posomorâtei savane.

La amiază se așezară pe jos ca să mănânce resturile a doi iepuri, uciși în ajun

Nu le mai rămase deci nici o provizie pentru seara, dar buna lor dispoziție nu dispăru pentru așa puțin lucru.

Porniră din nou, potolindu-și din când în când setea cu apa pe care o aveau în sticle, dar căldura era toridă și când se opriră pentru masa de seară, constatară că nu mai aveau nici o picătură de apă.

Sperau să găsească vre-un pârâu, dar în zadar.

Solul prezenta acea ariditate caracteristică. pe care n'o mai întâlniseră de cât străbătând Sahara.

Și stomacul începu de asemenea să-și ceară drepturile lui. Zomba, amintindu-și obiceiurile rassei sale, începu să scotocească prin ierburile înalte, cu cuțitul în mână

Tăiă câteva plante pe care le curăți cu atenție

— Voi mănânci asta! Vouă place! Asta salata africana!

— O fi! protestă Marius, râzând. Dar lipsește sarea, piperul. untedelemnul și oțetul.

— Nu! nu trebuie asta! răspunse Zomba.

Făcând haz de necaz, genovezul gustă înaintea celorlalți.

Ba nu zău! nu e așa de rea. Merge și fără să fie preparată!

Raimond și Marius începură și ei să mestece lacom din iarba providențială, care avea dublul avantaj de a potoli foamea și setea.

Puțin mai întremați fizicește, hotărâră să meargă cea mai mare parte din noapte, profitând de răcoare.

Dormiră câteva ore, lăsând să se odihnească în timpul acela caii și-apoi porniră din nou la drum.

Dar se lumina de ziuă și tot nu întâlniseră pârâul mult așteptat.

Și îngrijorarea lor sporea pe măsură ce soarele se urca pe cer.

Terenul devenea din ce în ce mai arid și iarba binefăcătoare începea să lipsească.

Sosi ora dejunului. Dar cum n'aveau ce să mănânce, continuară să meargă sub cerul arzător, mistuiți de foame și de sete.

Caii își încetineau și ei mersul.

După două zile de mers anevoios forțele începură să-i părăsească.

Jan Bart propuse timid:

— Dacă ne-am opri puțin?

— Nu! replică Marius. Poate că peste puțin vom găsi pârâul. Inainte!

Și înaintară, până ce caii, ne mai ascultând nici de imboldul pintenilor, se opriră.

Cel dintâi fu acela al lui Jan Bart. Apoi al lui Marius. Când simți slăbind frâul, se întoarse din drum și ducându-se la celalt cal îi mirosi botul.

Păreau că-și comunica în felul lor lucruri foarte triste. Zomba, care mergea în urmă, se opri și el.

Numai Raimond mai înaintă pe celebrul cal „Kiss".

Ceva îi spunea că va găsi cursul de apă. Dar de vreme ce tovarășii săi nu se mai puteau mișca, era mai bine să se oprească acolo.

Și Kiss, îmboldit de împunsăturile pintenilor făcu adevărate minuni, galopând încă vre-o câteva minute.

Se părea că bravul animal înțelegea ce sforțare i se cerea. Dar Raimond, la capătul forțelor, istovit de slăbiciune și de căldură, simți că-și pierde cunoștința; căzu pe gâtul calului și se rostogoli la pământ.

Animalul simțindu-l alunecând, se opri brusc.

Lungi gâtul spre cercetaș; apoi îl apucă de cămașă cu dinții și porni iarăși în galop.

Fugea ca nebun, ducând în gură pe Raimond leșinat. Și deodată copitele îi se afundară într'un noroi gras și binefăcător.

Atunci dete drumul prețioasei poveri.

Corpul făcu „pleosc" căzând întro baltă de apă. Răceala îl trezi. Și văzându-se în apă începu să bea cu lăcomie.

Calul ridicase capul, aspirând cu putere umezeala din aer. Raimond îl văzu, se ridică, se duse la el și-l sărută ca pe o ființă care i-ar fi salvat viața.

Bravul animal necheză ușor, apoi se duse și el la apă și începu să bea.

Puțin după aceea, Raimond, care-și umpluse sticla cu apă, încălecă din nou pe cal și se întoarse în galop la camarazii săi.

Jan Bart întins pe pământ, era pe jumătate leșinat. Marius nu era nici el mai bine.

Zomba, mai puternic și mai rezistent, în neputință de a le veni în ajutor, îi privea cu ochii înecați în lacrimi.

Raimond introduse gâtul sticlei între buzele lui Jan Bart și apoi ale lui Marius și avu bucuria de a-i vedea trezindu-se pe amândoi.

Zomba bău și el restul apei. Caii se ridicară anevoie, dar se lăsară să fie încălecați și mânați la pas.

După vre-o sută de metri, nechezară voioși.

Nările lor delicate simțiseră umezeala aerului. Și se lăsară să fie împunși cu pientenii, pornind în galop. După câteva minute, putură să-și potolească setea la râul salvator.

Și câteva ore mai târziu cei patru călători găsiră în cale un sat, unde putură să se oprească, să doarmă și să se restaureze.

Inc'odată scăpaseră de moarte. Dar, pasiunea călătoriilor aventuroase nu se stinse în sufletele lor!

Ca să ne închipuim așa ceva ,ar trebui să nu cunoaștem pe Raimond cu caracterul lui hotărât, curagios și cu mintea atât de limpede! Să nu cunoaștem pe intrepidul și veselul Marius, temerar și nebun în aparentă, dar capabil de atât sânge rece! Și nici pe Jan Bart, energic și încăpățânat, cu inima de aur și plin de curaj cumpănit!

Să se lase intimidați de pericol? Cine? Cei trei cercetași, cari sfidaseră de atâtea ori moartea?

Dar, nu juraseră oare să facă înconjurul pământului?

— Mii de pipe! Il vom face în lung și'n lat, și pe o parte și pe alta de sus în jos și de jos în sus, declară milanezul, mai înflăcărat ca oricând și încrezător în steaua lor cea bună.

Aveau acum, respectiv: Jan Bart șaptesprezece ani, iar Marius și Raimond abia împliniseră optsprezece; dar doi ani de riscuri continue îi făcuse puternici și rezistenți cum sunt puțini oameni maturi.

Și când ne gândim că aventurile prin care trecuseră pân'acum erau nimic pe lângă cele pe care le mai rezerva destinul!

* * *

Din „CEI TREI CERCETAŞI“ au apărut până acum:

No.

1 La voia întâmplării
2 Braţ de sânge
3 Ţara groazei
4 Boturile roşii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
5 Rebelii din ţara Apaşilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cercul de Foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Dervişii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta ştrangulatorilor
17 Piraţii din Tonkin
[illegible] Pagoda însufleţită
9 Mina rătăcită

No.

20 Conspiraţia induşilor
21 Creatorul de monştri
22 Tezaurul ocnaşilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace“ în gheţari
26 Insula Paştelui
27 „Glasul din stâncă“
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul înstelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanşa Cercetaşilor
34 Misterul măştii roşii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deşertul Camapuan

* * *

TAŞI“ se pot face

5 lei